

gjøre Husets Gjerning, jeg vil nok arbejde for Dig, men jeg vil have det betalt, som jeg erhverver med mit personlige Arbejde, det lægger jeg hen, og det har jeg saa til Beskyttelse i min Alderdom, mod Sygdom osv. Men det er ikke det Første, det vil jo ligesom være til Fordel, i alt Fald for Konen; men jeg ser i Fremtiden, hvilken Masse af Processer dette Lovforslag vilde medføre, thi nu gaa dog de allerfleste Koner rolig i Butiker, kjøbe ind, lade skrive i Bog osv, thi de vide, at deres Mænd betale, og det vide Kræmmerne ogsaa, naar der ikke er nedlagt særligt Forbud derimod. Saaledes vil det imidlertid ikke blive i Fremtiden, thi dersom Mændene vilde handle en Smule klogt ligeoverfor en saadan Lovbestemmelse som denne, saa nedlægge de alle uden Undtagelse bestemt offentlig Indsigelse imod, at der betroes deres Koner Noget paa deres Regning. Naar man opretter en Særstilling for Konen, der giver hende et særligt Erhverv og en særlig Klasse, vil det jo være høist ufornuftigt af Manden at udsætte sig for, at Konen skulde fylde sin Klasse, leve og pynte sig paa hans Bekostning. Luxus spiller en stor Rolle i Verden, men mest i Dameverdenen. (O. Christensen: Hør!) Det ærede Medlems „Hør“ er mig saameget mere mere paafaldende, som jeg ikke veed, at han har nogen Erfaring i den Retning.

Formanden (Krabbe): Dette turde blive en Smule for personligt.

Kruse: Der vil altsaa for hver enkelt Gang blive Spørgsmaal om: hvem betaler. Udskillig Gjæld vil blive stiftet, og der vil opstaa Processer først mellem Kræmmeren og Konen, der har kjøbt, men siden imellem Manden og Konen, som vil tvinge ham til at betale. Sa, dette vil uundgaelig blive Tilfældet. Man maa jo dog huske paa, at det, man kalder Ægtefælle, er ikke altid en saa idyllisk Tilstand, det er det endogsaa meget hyppig ikke, og man maa derfor ikke, naar man vil give Love, bygge derpaa (Latter). Sa, man kan nu se saa morsomt paa denne Sag, som man vil, saa skjønner jeg ikke rettere, end at en Lov med det Indhold, som her foreligger, er baade uhenigtsmæssig og aldeles utilraadelig. Jeg har ikke villet tilbageholde disse faa Bemærkninger, for at advare imod, hvad der kan komme ud deraf. Den ærede Forslagsstiller har nemlig udstøjet den Beskyldning mod Demokratiet, at man ikke skulde være vidt nok fremme i demokratisk Retning, saaledes at denne Sag interesserede. Jeg haaber, at vi skulle blive saa Mænske om at vise det ærede Medlem, at denne Sag interesserede os saameget, at vi foreløbig ville lægge den hen der, hvor den er kommen fra.

Thorup: Det forekommer mig, at der

var nogen Selvmodsigelse i den ærede sidste Talers Udtalelser, idet han i Begyndelsen af sit Foredrag gik ud fra, at, naar man vilde røre ved dette Spørgsmaal, skulde man gaa langt videre, man skulde bygge paa den gamle romerske Ret som Retgrundlag. Nu vide vi Allesammen, at Formuesfællesskab mellem Ægtefæller hviler paa et forskjelligt Retgrundlag i de forskjellige Lande, særlig skal jeg fremhæve to saadanne, nemlig enten Sameie eller Særeie. I Begyndelsen af sit Foredrag vilde det ærede Medlem, saaledes som han udtalte sig, ubetinget gaa til fuldkommen Særeie, altsaa stille Konen lige med Manden, derimod udtalte han i Slutningen af sit Foredrag, at han var bange for at røre ved dette Spørgsmaal og slet ikke vilde røre derved. Jeg veed ikke, hvorledes disse to Sætninger kunne komme i Samklang med hinanden (Kruse: Det har jeg heller ikke sagt). Sa, saa maa det være en Misforstaaelse fra min Side af det ærede Medlems Udtalelser. Jeg tror aldeles ikke, at det ærede Medlem vilde stille Kvinden bedre ved at gaa ind paa den romerske Ret. Ved første Diekst kunde det synes at være meget heldigt for Konen, at hun kunde raade over den Formue, hun har indbragt i Ægtefættet, og over den Arv, hun erhverver i Ægtefættet, men man maa ikke glemme, at der paa Grund af Særeiet ogsaa finder særegne Arveforhold Sted, og dernæst maa man ikke glemme, at Manden isølge sin Livsstilling og sin hele fysiske Stilling, kan man gjerne sige, egentlig er den, der bliver den eneste Erhvervende, og derfor kan det let ske, at Konen ved Mandens Dødsfald kunde komme til at staa omtrent nøgen, altsaa uden Subsistensmidler. Altsaa, denne Dei tror jeg ikke, man kan gaa. Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem i, at vi ikke turde gjøre Undtagelse fra det Retgrundlag, hvorpaa vor Lovgivning hviler med Hensyn til det formueretlige Forhold mellem Manden og Kvinden. Vi vide jo Allesammen, at Retgrundlaget i Danmark og i Norge er det, at der er Formuesfællesskab under Mandens Oneraadighed, medens Husfruen er underordnet, og jeg tror, at det i de fleste Tilfælde er det Selve og vigtige. Jeg tror, at det letter Omsætningen i Handel og Wandel, at Manden frit kan raade over det fælles Bo uden at tage andre Hensyn. Paa den anden Side kan jeg ikke negte, at der godt kan indtræffe Tilfælde, hvor Konen kan være meget uheldig stillet, og hvor altsaa denne Retregel kan blive ubillig, for ikke at sige uretfærdig mod vedkommende Ægtefælle, saa at det kan være heldigt, at der kan foretages en Undtagelse fra den virkelige Retregel. Jeg sigter navnlig til det Tilfælde, hvor Manden er en daarlig Økonom, man kunde maaske bruge et stærkere Udtryk, et daarligt Subjekt, en Ødeland, eller hvad man nu vil kalde ham, der er det uheldigt, at Manden kan bortdøfle ikke alene, hvad Konen fortjener,